

ΚΑΝΩΝ ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ «ΠΟΡΤΑΪΤΙΣΣΑΝ» ΚΥΡΙΑΝ ΘΕΟΤΟΚΟΝ

(Ποιηθείς ὑπὸ Γερασίμου μοναχοῦ Ἀγιαννανίτου).

Εὐλογήσαντος τοῦ Ἱερέως λέγομεν τὸν παρόντα ψαλμόν.

Ψαλμὸς ρμβ' 142

Κύριε εἰσάκουσον τῆς προσευχῆς μου ἐνώτισαι τὴν δέησίν μου ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου εἰσάκουσόν μου ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου καὶ μὴ εἰσέλθῃς εἰς κρίσιν μετὰ τοῦ δούλου σου, ὅτι οὐ δικαιωθήσεται ἐνώπιόν σου πᾶς ζῶν. Ὅτι κατεδίωξεν ὁ ἐχθρὸς τὴν ψυχὴν μου, ἐταπείνωσεν εἰς γῆν τὴν ζωὴν μου, ἐκάθισέ με ἐν σκοτεινοῖς ὡς νεκροὺς αἰῶνος καὶ ἠκηδίασεν ἐπ' ἐμὲ τὸ πνεῦμά μου. Ἐν ἐμοὶ ἐταράχθη ἡ καρδία μου. Ἐμνήσθην ἡμερῶν ἀρχαίων ἐμελέτησα ἐν πᾶσι τοῖς ἔργοις σου ἐν ποιήμασι τῶν χειρῶν σου ἐμελέτων. Διεπέτασα πρὸς σέ τὰς χεῖράς μου ἡ ψυχὴ μου ὡς γῆ ἄνυδρός σοι. Ταχὺ εἰσάκουσόν μου, Κύριε, ἐξέλιπε τὸ πνεῦμά μου· μὴ ἀποστρέψῃς τὸ πρόσωπόν σου ἀπ' ἐμοῦ καὶ ὁμοιωθήσομαι τοῖς καταβαίνουσιν εἰς λάκκον. Ἄκουστὸν ποίησόν μοι τὸ πρωτὶ τὸ ἔλεός σου ὅτι ἐπὶ σοὶ ἠλπισα· γνώρισόν μοι Κύριε ὁδὸν ἐν ἣ πορεύσομαι ὅτι πρὸς σέ ἦρα τὴν ψυχὴν μου. Ἐξελοῦ με ἐκ τῶν ἐχθρῶν μου, Κύριε, πρὸς σέ κατέφυγον. Δίδαξόν με τοῦ ποιεῖν τὸ θέλημά σου, ὅτι σὺ εἶ ὁ Θεός μου· τὸ πνεῦμά σου τὸ ἀγαθὸν ὁδηγήσει με ἐν γῇ εὐθείᾳ. Ἐνεκεν τοῦ ὀνόματός σου, Κύριε, ζήσεις με. Ἐν τῇ δικαιοσύνῃ σου ἐξάξεις ἐκ θλίψεως τὴν ψυχὴν μου. Καὶ ἐν τῷ ἐλέει σου ἐξολοθρεύσεις τοὺς ἐχθρούς μου καὶ ἀπολεῖς πάντα τοὺς θλίβοντας τὴν ψυχὴν μου ὅτι ἐγὼ δοῦλός σου εἰμι.

Καὶ εὐθὺς τὸ Θεὸς Κύριος μετὰ τῶν στίχων αὐτοῦ.

Εἶτα τὰ παρόντα Τροπάρια.

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῇ θαυμαστῇ σου Πορταΐτισσα σκέπη δι' ἧς λυτροῦται ἡμᾶς πάσης ἀνάγκης, προστρέχομεν ἐκάστοτε κραυγάζοντες θερμῶς· ὡσπερ πάλαι ἔδειξας, ἐφ' ἡμῖν τὴν σὴν χάριν, οὕτω καὶ νῦν Δέσποινα, μὴ ἐλλίπῃς εἰς τέλος, ὡς ἐπηγγείλω σκέπειν καὶ φρουρεῖν, τοὺς ἀδιστάκτω ψυχῇ, προσιόντας σοι.

Δόξα... Τὸ αὐτό.

Καὶ νῦν... Ὅμοιον.

Ἡ εὐκλεὴς καὶ παναγία Εἰκὼν σου, ὡσπερ ἐχέγγυον ἡμῖν σωτηρίας, τῇ σῇ προνοίᾳ Ἀχραντε δεδώρηται, ἥνπερ θησαυρίσασα ἡ Μονὴ τῶν Ἰβήρων, πάσης ἀπαλλάττεται, διὰ σοῦ ἐπηρείας, καὶ σὺν αὐτῇ ἐλπίδος ἀρραγοῦς, πληροῦται Κόρη, καὶ πᾶς ὁ προστρέχων σοι.

‘Ο Ν’ Ψαλμός.

‘Ελέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου καὶ κατὰ τὸ πλῆθος των οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου. ‘Επὶ πλεῖον πλῦνόν με ἀπὸ τῆς ἀνομίας μου καὶ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας μου καθάρισόν με, ὅτι τὴν ἀνομίαν μου ἐγὼ γινώσκω καὶ ἡ ἁμαρτία μου ἐνώπιόν μου ἐστὶ διὰ παντός. Σοὶ μόνῳ ἤμαρτον καὶ τὸ πονηρὸν ἐνώπιόν σου ἐποίησα, ὅπως ἂν δικαιωθῆς ἐν τοῖς λόγοις σου καὶ νικήσης ἐν τῷ κρίνεσθαί σε. ‘Ιδοὺ γὰρ ἐν ἀνομίαις συνελήφθην καὶ ἐν ἁμαρτίαις ἐκίσσησέ με ἡ μήτηρ μου. ‘Ιδοὺ γὰρ ἀλήθειαν ἠγάπησας τὰ ἄδηλα καὶ τὰ κρύφια τῆς σοφίας σου ἐδήλωσάς μοι. ‘Ραντιεῖς με ὑσώπῳ καὶ καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καὶ ὑπὲρ χιόνα λευκανθήσομαι. ‘Ακουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν καὶ εὐφροσύνην ἀγαλλιάσονται ὅστέα τεταπεινωμένα. ‘Απόστρεψον τὸ πρόσωπόν σου ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μου καὶ πάσας τὰς ἀνομίας μου ἐξάλειψον. Καρδίαν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοὶ ὁ Θεὸς καὶ πνεῦμα εὐθὲς ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου. Μὴ ἀπορρίψης με ἀπὸ τοῦ προσώπου σου καὶ τὸ πνεῦμά σου τὸ ἅγιόν μὴ ἀτανέλης ἀπ’ ἐμοῦ. ‘Απόδος μοι τὴν ἀγαλλίασιν τοῦ σωτηρίου σου καὶ πνεύματι ἡγεμονικῶ στήριξόν με. Διδάξω ἀνόμους τὰς ὁδοὺς σου καὶ ἀσεβεῖς ἐπὶ σὲ ἐπιστρέψουσι. ‘Ρῦσαί με ἐξ αἱμάτων ὁ Θεὸς, ὁ Θεὸς τῆς σωτηρίας μου ἀγαλλιᾶσεται ἡ γλῶσσά μου τὴν δικαιοσύνην σου. Κύριε τὰ χεῖλη μου ἀνοίξεις καὶ τὸ στόμα μου ἀναγγελεῖ τὴν αἴνεσίν σου. ‘Οτι εἰ ἠθέλησας θυσίαν ἔδωκα ἂν, ὀλοκαυτώματα οὐκ εὐδοκήσεις. Θυσία τῷ Θεῷ πνεῦμα συντετριμμένον καρδίαν συντετριμμένην καὶ τεταπεινωμένην ὁ Θεὸς οὐκ ἐξουδενώσει. ‘Αγάθυνον Κύριε ἐν τῇ εὐδοκίᾳ σου τὴν Σιών καὶ οἰκοδομηθήτω τὰ τείχη ‘Ιερουσαλήμ. Τότε εὐδοκήσεις θυσίαν δικαιοσύνης, ἀναφορὰν καὶ ὀλοκαυτώματα. Τότε ἀνοίσουσιν ἐπὶ τὸ θυσιαστήριόν σου μόσχους.

‘Ωδὴ α’. ‘Ηχος πλ. δ’. ‘Αρματηλάτην Φαραώ.

Τὰ μεγαλεῖα τῆς σεπτῆς εἰκόνας σου, ἀνευφημῆσαι τολμῶν, ἐν ὑλικῇ γλώσσει, καὶ ῥυπῶσι χεῖλεσι: τῆς πυριμόρφου δέομαι, καθαρσίου λαβίδος ἧς ‘Ησαΐας ἠξίωται, Μήτηρ τοῦ Θεοῦ ἀπειρόγαμε.

‘Ρῶσιν καὶ χάριν ἀληθῆ καὶ ἔλεος, ἡ σὴ ἅγια Εἰκὼν, δαψιλῶς βλυστάνει, ὡς πηγὴ ἀκένωτος, καὶ θλίψεων τοὺς ἄνθρακας, καταπαύει Παρθένε, δρόσῳ τῆς σῆς ἀγαθότητος, πάντων τὰς καρδίας εὐφραίνουσα.

‘Οδυνηρῶν ἐπιφορῶν ἀπάλλαξον, καὶ νοσημάτων δεινῶν, καὶ τῶν ἐν βίῳ, Κόρη περιστάσεων, τοὺς εὐλαβῶς προστρέχοντας, τῇ σεπτῇ σου Εἰκόνι, τῇ δοξασθείσῃ Πανάχραντε, τῇ ἐπισκιάσει τῆς δόξης σου.

‘Υπερθεν Κόρη τῶν πυλῶν ἠυδόκησας, τῆς τῶν ‘Ιβήρων Μονῆς, τὸ θεοειδές σου, σωθῆναι ‘Εκτύπωμα. ἐντεῦθεν Πορταΐτισσα, φερωνύμως ἐκλήθης, ὡς θυρωρὸς αὐτεπάγγελτος, ταύτης σου τῆς ποιήσεως καὶ πρόμαχος.

ᾠδὴ γ'. Οὐρανίας ἀψίδος.

Ῥῦσαι πάσης ἀνάγκης, καὶ προβολῆς Ἄχραντε, ταύτην σου τὴν ποιμνην Παρθένε, ἀνακειμένην σοι, καὶ πᾶσαν ἄδικον βουλήν διάλυε τάχος, κατ' αὐτῆς δεόμεθα, ὦ Πορταίτισσα.

Ἐν τῇ σῇ προστασίᾳ καὶ μητρικῇ χάριτι, καὶ συμπαθεστάτῃ προνοίᾳ καὶ ἀντιλήψει σου, ἀεὶ προστρέχοντες, οἱ τὸν σὸν κλῆρον οἰκοῦντες, Κόρη Πορταίτισσα, διασωζόμεθα.

Ἰλαστήριον θεῖον, ὡς ἀληθῶς ἔδειξας, ἡμῖν Πορταίτισσα Κόρη, τὸ σὸν Ἐκτύπωμα, ὧς προσπελάζοντες, ψυχῶν ὁμοῦ καὶ σωμάτων, ἴασιν λαμβάνομεν, τῇ σῇ χρηστότητι.

Παραδόξως ἀφίκται, ἡ σῇ Εἰκὼν Ἄχραντε, πάλαι ἐκ Νικαίας ἐν Ἀθῶ τῇ εὐδοκίᾳ σου, καὶ ὑπὲρ ἥλιον, τῆς ἀρωγῆς σου ἀστράπτει, πᾶσι τὰ δωρήματα, τοῖς σὲ δοξάζουσι.

Διάσωσον, ὦ Πορταίτισσα πάναγνε Θεοτόκε, πάσης βλάβης καὶ ἀναγκῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς ὀλοφύχως προστρέχοντας τῇ σῇ σκέπη.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Καὶ μνημονεύει ὁ ἱερεὺς ἐκείνων δι' οὓς ἡ Παράκλησις τελεῖται.

Μετὰ δὲ τὴν δέησιν τὸ ἐπόμενον Κάθισμα.

Ἦχος β'. Πρεσβεία θερμῆ.

Προστάτις θερμῆ, καὶ μέγα καταφύγιον, καὶ σκέπη στερρά, καὶ σύμμαχος καὶ ἔφορος, ὑπάρχεις Πορταίτισσα, τῶν τὴν σὴν ἐκζητούντων βοήθειαν· διὸ λύτρωσαι πάσης ἀπειλῆς, ὡς ὑπέσχου τοὺς δούλους σου Πανάμωμε.

ᾠδὴ δ'. Σὺ μου ἰσχύς, Κύριε.

Ὅλη ψυχῇ, καὶ διανοίᾳ προστρέχομεν, Θεοτόκε τῇ σῇ ἀγαθότητι, καὶ ἐκβοῶμέν σοι ἐν κλαυθμῷ, κλινόν σου τὰ ὦτα, εἰς τὰς φωνὰς ἡμῶν Ἄχραντε, καὶ πλήρου τὰς αἰτήσεις, Πορταίτισσα Κόρη, τὰς ἡμῶν ὡς Θεοῦ Μήτηρ εὐσπλαγχνος.

Ῥήσεις τὰς σάς, ἅς ἀπεφῆνω, Πανάχραντε, περὶ ταύτης, τῆς κληρονομίας σου, πλήρου Παρθένε ὡς συμπαθῆς, καὶ μὴ ἀποστήσης, ἐκ ταύτης τὴν προστασίαν σου· ἡμάρτομεν γὰρ Κόρη, ἀλλὰ σοὶ καθ' ἐκάστην, τὰς ἐλπίδας ἡμῶν ἀναφέρομεν.

Τὰς ψυχικάς, ἡμῶν ὀδύνας θεράπευσον, καὶ τὰς νόσους, πάσας τὰς τοὺς σώματος, τὰς δυσφορήτους καὶ χαλεπάς, ἴασαι Παρθένε, καὶ θείῳ φόβῳ στοιχείωσον, ἡμῶν τὰς διανοίας, Πορταίτισσα Κόρη πρὸς Θεοῦ θελημάτων ἐκπλήρωσιν.

Νόμοι ἐν σοί, φύσεως κεκαινοτόμηται, Θεομῆτορ, πάντα ὑπὲρ φύσιν γὰρ, τὰ κατὰ σέ καὶ καινοπρεπῆ· καὶ γὰρ παραδόξως, ἡ θάλασσα τὴν Εἰκόνα σου, Μονῇ τῇ τῶν Ἰβήρων, ἀσινῆ ἐξαισίως, παραδέδωκε φέρουσα Δέσποινα.

ᾠδὴ ε΄. Ἴνα τί με ἀπόσω;

Ἴνα τί ἐλαμπρύνθη, ἡ δεδοξασμένη Εἰκὼν τοῦ προσώπου σου, καὶ ἐμεγάλυνθη, ὑπὲρ λόγον Ἄγνη Πορταίτισσα; Ξένως γὰρ ὡς ἤκεν, ἡμῖν ποτέ διὰ θαλάσσης, οὕτω ξένα ἐργάζεται θαύματα.

Τῶν δαιμόνων τὰ θράση, καθ' ἡμῶν κατάβαλε Θεοχαρίτωτε, καὶ τῶν μελετώντων, πονηρὰ καὶ κενὰ Πορταίτισσα, κατὰ τοῦ σοῦ Ὄρους, ὃ ἠρετίσω ὡς οἰκεῖον, τὰς δεινὰς σκευωρίας ματαίωσον.

Ἰεράν σε κρηπίδα, καὶ ἀπεριδόνητον ἱεράν ἄγκυραν, κεκτημένοι Κόρη, οἱ σοὶ δοῦλοι πρὸς σέ καταφεύγομεν· διὸ τὰς σπιλάδας, τῶν πειρασμῶν καὶ καταγιγίδας, ὡς ἀφροὺς θαλαττίους διάλυσον.

Σωτηρίας πρὸς τρίβον, καὶ πρὸς μετανοίας ὁδὸν τὴν σωτήριον, ἴθυνον Παρθένε, τοὺς θερμῶς προσιόντας τῇ σκέπη σου, καὶ μετὰ τὸ τέλος, ὑπὲρ ἡμῶν ὡς ἐπηγγείλω, ἀγαθὰ τῷ Θεῷ ἡμῶν λάλησον.

ᾠδὴ ς΄. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Σωμάτων σε, ἰατῆρα ἄμισθον, καὶ ψυχῶν θεραπευτὴν κεκτημένοι, ὡς ἀληθῶς Πορταίτισσα Κόρη, τῇ εὐκλεεῖ σου εἰκόνι προστρέχομεν, καὶ ἐξ αὐτῆς τὰς δωρεάς, τῆς εὐνοίας σου πίστει λαμβάνομεν.

Ἀκύμαντος τῶν κυμάτων ὑπερθεν, διαπλεύσασα ἡ θεία Εἰκὼν σου, ἤκεν ἡμῖν ὡς λιμὴν σωτηρίας, καὶ τῶν δεινῶν κατευνάζει τὰ κύματα, γαλήνην δὲ τὴν ἀληθῆ, πρυτανεὺει ἡμῖν Πορταίτισσα.

Τὴν πύλην μοι, τῆς ζωῆς ὑπάνοιξον, ἀφαρπάζουσα πυλῶν με τοῦ Ἄδου, ἡ Πυλωρὸς τῆς Μονῆς τῶν Ἰβήρων, ὀνομασθῆναι θελήσασα Δέσποινα, ἀποκοπὴν μοι τῶν χρεῶν, τῶν πολλῶν μου εὐσπλάγχχνως βραβεύουσα.

Ἠγίασται, ἀληθῶς ἡ θάλασσα, διαπλεύσει τῆς ἀγίας Μορφῆς σου, ἡ δὲ Μονὴ τῶν Ἰβήρων ὡς πλοῦτον, τῆς ἀρωγῆς σου αὐτὴν ὑπεδέξατο, ἅπας ὁ Ἄθως δὲ αὐτὴν, ὡς ἐλπίδος πυρσὸν κατεπλούτησε.

Διάσωσον, ὦ Πορταίτισσα πάναγνε Θεοτόκε, πάσης βλάβης καὶ ἀναγκῶν τε καὶ θλίψεων, τοὺς ὀλοφύχως προστρέχοντας τῇ σῇ σκέπη.

Ἐπίβλεψον ἐν εὐμενείᾳ, Πανύμνητε Θεοτόκε, ἐπὶ τὴν ἐμὴν χαλεπὴν τοῦ σώματος κάκωσιν, καὶ ἴασαι τῆς ψυχῆς μου τὸ ἄλγος.

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει ὡς δεδῆλωται. Μετὰ δὲ τὴν ἐκφώνησιν Κοντάκιον.

ᾠχος β'. Τοῖς τῶν αἱμάτων σου.

Ὡς προστασίαν καὶ σκέπην καὶ ἔφορον, ὁ περιώνυμος κληρὸς σου Ἄχραντε, ὕμνεῖ σε ἀεὶ Πορταίτισσα, καὶ ἐκ βαθέων ψυχῆς ἀνακράζει σοι· ἀπαύστως με φύλαττε Δέσποινα.

Καὶ εὐθὺς τὸ Προκείμενον.

Μνησθήσομαι τοῦ ὀνόματός σου ἐν πάσῃ γενεᾷ καὶ γενεᾷ.

Στίχ. Τὸ πρόσωπόν σου λιτανεύσουσιν οἱ πλούσιοι τοῦ λαοῦ.

Εὐαγγέλιον.

Ἐκ τοῦ κατὰ Λουκᾶν (κεφ. α' 39).

Ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἀναστᾶσα Μαριάμ ἐπορεύθη εἰς τὴν ὄρεινὴν μετὰ σπουδῆς εἰς πόλιν Ἰούδα, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ. Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος Ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλη καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξὶ καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου. Καὶ πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρὸς με; Ἴδου γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου. Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου. Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ Σωτῆρί μου, ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ. Ἴδου γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί· ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατὸς καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Ἐμείνε δὲ Μαριάμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

ᾠχος β'. Δόξα ...

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν...

Τῆς Πορταίτισης ταῖς θείαις ἰκεσίαις, ἐξάλειψον τὰ πλήθη, τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Ἦχος πλ. β´. Ὁλην ἀποθέμενοι.

Στίχ. Ἐλέησόν με ὁ Θεὸς κατὰ τὸ μέγα ἔλεός σου· καὶ κατὰ τὸ πλῆθος τῶν οἰκτιρμῶν σου ἐξάλειψον τὸ ἀνόμημά μου.

Ἔχει σε Πανάχραντε, τὸ μέγα Ὄρος τοῦ Ἄθω, μέγα καταφύγιον, οἰκεία χρηστότητι καὶ διάσωσμα· διὰ σοῦ πάσης γάρ, θλίψεως λυτροῦται· Πορταίτισσαν δὲ ἄγρυπνον, ὡσπερ ηὐδόκησας Μάνδρα τῶν Ἰβήρων τί ἔνδοξος. Ἄλλ' ὦ θεοχαρίτωτε, δίδου ἡμῖν πᾶσιν τὴν χάριν σου, καὶ μὴ ἀποστρέψης, τὸ πρόσωπόν σου Κόρη ἀφ' ἡμῶν, ἄχρι τερμάτων αἰῶνος δέ, φύλαττε τοὺς δούλους σου.

Εἶτα ὁ Ἱερεύς· Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαόν σου, ...
Ὁ Χορός· Κύριε, ἐλέησον· **δωδεκάκις (ἀνά τρεῖς).**
Ὁ Ἱερεύς· Ἐλέει, καὶ οἰκτιρμοῖς...
Καὶ ἀποπληροῦμεν τὰς λοιπὰς ᾠδὰς τοῦ κανόνος.

Ὠδὴ ζ´. Παῖδες Ἑβραίων ἐν καμίνῳ.

Νόσους ποικίλας θεραπεύει, καὶ ἀκάθαρτα πνεύματα διώκει, τῆς Εἰκόνης τῆς σῆς ἡ χάρις Θεοτόκε· ἐντεῦθεν Πορταίτισσα, πᾶσα γλῶσσα σὲ δοξάζει.

Δύναμιν δίδου Θεοτόκε, τοῦ πατεῖν ἡμᾶς ἐχθροῦ τὰς πανουργίας, καὶ συμμάχει ἡμῖν, ἀεὶ ὡς καθυπέσχου, κατὰ τοῦ πολεμήτορος, καθ' ἡμῶν ὠρουμένου.

Ἐλαιον ἄλευρον καὶ οἶνον, ὡς ἐπλήθυνάς ποτε ἐν τῇ Μονῇ σου, οὕτω δίδου Ἄγνη, τοῖς σοῖς ἰκέταις πᾶσι, τῆς μητρικῆς εὐνοίας σου, τὰς πλουσίας εὐλογίας.

Σκέπε τὴν σὴν κληρονομίαν, Πορταίτισσα ἐκ πάσης ἐπηρείας· ὅτι ἅπας πρὸς σέ, ὁ Ἄθως ἀτενίζει, ἐν εὐκαιρίαις Ἀχραντε, καὶ ἐν θλίψεσι τοῦ βίου.

Ὠδὴ η´. Τὸν ἐν ὄρει ἁγίῳ δοξασθέντα.

Ἐν ἐσπέρα πρωὶ καὶ μεσημβρία, ἐν ἡμέρα, νυκτὶ καὶ πάσῃ ὥρα, καὶ ἐν παντὶ καιρῷ καθικετεύω σε, στένων καὶ δακρύων, ἀσπάζομαι φόβῳ, σὴν σεπτὴν Εἰκόνα.

Ἰασαί μου τὰ πάθη τῆς καρδίας, φώτισόν μου, τὸν νοῦν ἐσκοτισμένον, καὶ τὴν ψυχὴν μου τεθνηκυῖαν ζώωσον, καὶ υἷὸν ἡμέρας, καὶ φωτὸς με δεῖξον, Δέσποινα κληρονόμον.

Σὲ αἰνοῦσιν, ἀγγέλων πανηγύρεις, καὶ ὕμνοῦσιν, ἀνθρώπων ὁμηγύρεις, καὶ οὐρανὸς καὶ γῆ καὶ θάλασσα, πάντα γνε κυρίως, ἀνυμνολογοῦσι τὴν σὴν σεπτὴν Εἰκόνα.

Χαῖρε πύλη καὶ γέφυρα καὶ κλιμαξ, ἐκ θανάτου, πρὸς τὴν ἀθανασίαν, δι' ἧς χωροῦμεν διαπεραιούμενοι, τὴν ὑγρὰν τοῦ βίου θάλασσαν καὶ γῆθεν, ὑψόμεθα πρὸς πόλον.

ᾠδὴ θ'. Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ ὁ οὐρανός.

Ὡς θάλαμον ὠραῖον καὶ φαινόν, ὡς εὐώδη νυμφῶνα Πανάμωμε, ὡς εὐανθῆ, κῆπον καὶ παράδεισον εὐθαλῆ, ὡς νοητὸν ἁγίασμα, ὡς χρυσοπορφύρωτον κιβωτόν, ὡς ἔμφυχον χωρίον, καὶ πύρινον ὡς θρόνον, τὴν σὴν Εἰκόνα ὀνομάζομεν.

Ἴσχυν καὶ θυμηδίαν ἐν τοῖς δεινοῖς, καὶ παράκλησιν Κόρη ἐν θλίψεσι, δίδου ἡμῖν, τοῖς ὑπὸ τὴν σκέπην σου τὴν σεπτὴν, Παρθένε Πορταίτισσα, πίστει καταφεύγουσιν ἀκλινεῖ, συγχώρησιν πταισμάτων, ἡμῖν ἐξαιτουμένη, καὶ μετοχὴν ζωῆς τῆς κρείττονος.

Μὴ παύση περισκέπουσα ἐν παντί, τὸ περίβλεπτον Ὅρος Ἄχραντε, τὸ εὐλαβῶς, Κόρη ἐν ἡμέρᾳ τε καὶ νυκτί, τὸ Ἅγιόν σου ὄνομα, φέρον ἐν τῷ στόματι καὶ νοί, παρέχουσα ἐν τούτῳ τῆς σῆς ἐπιστασίας, χειρὶ πλουσία τὰ γνωρίσματα.

Ναμάτων ψυχοτρόφων καὶ γλυκερῶν, ὡς πηγὴ σωτηρίου ἀκένωτος, βλύζεις αἰεὶ, ρεῖθρα τα θεόβρυτα μυστικῶς, καὶ ἅπασαν, τὴν Ποίμνην σου, ἄρδεις καὶ εὐφραίνεις προφητικῶς ἀλλὰ καὶ μετὰ τέλος, ἡμᾶς ἀκατακρίτους, τῷ σῷ Υἱῷ Ἄγνῃ παράστησον.

Ἡ ἄχραντος Εἰκὼν σου καὶ εὐκλεῆς, ὡσπερ ἥλιος Κόρη ὑπέρλαμπρος, αἴγλη τῆ σῆ, ἐκ τῆς τῶν Ἰβήρων σεπτῆς Μονῆς, ἀστράπτει ἐν τῷ Ὄρει σου, καὶ εἰς πάντα κόσμον ὑπερφυῶς, καὶ λύει παθημάτων, τὴν νύκτα Θεοτόκε, ταῖς τῶν θαυμάτων ἀναλάμψεσι.

Νοός μου τὴν ὀμίχλην τὴν χαλεπὴν, τῷ φωτὶ τοῦ προσώπου σου δέομαι, λῦσον Ἄγνή, καὶ τὰ τῆς ψυχῆς μου πάθη δεινά, θεράπευσον καὶ σῶσόν με, ἐκ τῆς δυναστείας τοῦ πονηροῦ, καὶ ὥρα τοῦ θανάτου, ἐξάρπασόν με Κόρη, ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ κοσμοκράτορος.

Καὶ εὐθύς.

Ἄξιόν ἐστιν ὡς ἀληθῶς, μακαρίζειν σε τὴν Θεοτόκον, τὴν ἀειμακάριστον καὶ παναμώμητον καὶ Μητέρα τοῦ Θεοῦ ἡμῶν. Τὴν τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ, καὶ ἐνδοξοτέραν ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως Θεὸν Λόγον τεκοῦσαν, τὴν ὄντως Θεοτόκον σὲ μεγαλύνομεν.

Καὶ τὰ Μεγαλυνάρια.

Πρόσδεξαι τοὺς ὕμνους Μήτηρ Ἄγνη, οὓς ἐν τῷ Ναῶ Σου, Σοὶ προσφέρομεν εὐλαβῶς, καὶ δὸς ἡμῖν χάριν, τοῦ προσκυνεῖν ἀξίως, τὴν πάνσεπτον Εἰκόνα Σου Πορταίτισσα.

Ἦκε ξενοτρόπως ἡ σὴ Εἰκὼν, ἐν τῷ Ὄρει Ἄθω, καὶ ἐδόθη ὡς θησαυρός, τῇ Μονῇ Ἰβήρων, Ἄγνη θεογεννητορ· διὸ ὕμνολογοῦμεν τὰ σὰ θαυμάσια.

Χαῖρε τῶν Ἀγγέλων ἡ χαρμονή, καὶ Μονῆς Ἰβήρων, Πορταίτισσα ἀρωγή, καὶ παντὸς τοῦ κόσμου, ἐξάιρετος Προστάτις, καὶ κηδεμὼν καὶ σκέπη Θεογεννήτρια.

Στήλη θεοτύπωτος ἐμφανής, τῆς περὶ ἡμᾶς σου, προστασίας ἡ σὴ Εἰκὼν, πέλει Θεοτόκε· διὸ ἅπας ὁ Ἄθως καὶ μεγαλύνει σε Πορταίτισσα.

Σκέπε τὴν Μονὴν σου πάσης ὀργῆς, καὶ βλάβης Παρθένε, καὶ μανίας τοῦ δυσμενοῦς, καὶ ἐν ὥρᾳ δίκης, ἡμᾶς ἀκατακρίτους, φύλαξον Θεοτόκε τοὺς πεποιθότας σοι.

Ἄρόν σου τὰ ὄμματα Μαριὰμ καὶ ἰδὲ εὐσπλάγχχνως, τοὺς Εἰκόνι Σου τῇ σεπτῇ παρεστῶτας Κόρη, καὶ Σὲ παρακαλοῦντας καὶ πλήρωσον αἰτήσεις τούτων Πανύμνητε.

Ἰδοίμι Παρθένε ψυχορραγῶν, ἐν καιρῷ θανάτου, τὴν Εἰκόνα Σου τὴν σεπτὴν, παραμυθουμένην καὶ ἰλαρῶς ὀρῶσαν, καὶ ὄψεις τῶν δαιμόνων ἀποδιώκουσαν.

Τί ἀνταποδώσομεν οἱ οἰκτροί, δοῦλοί Σου Παρθένε, ἀντὶ χάριτος τῆς πολλῆς, ἥνπερ ἀνεδειξω, ἡμῖν χαρισαμένη, εἰκόνα Σου τὴν Θεῖαν πλοῦτον οὐράνιον;

Τοὺς τοῦ Ὄρους Ἄθω Καθηγητάς, Μοναστάς Μιγάδας, Ἱεράρχας καὶ Ἀθλητάς, Ὁμολογητάς τε, Ποιμένας καὶ Ὁσίους, τῶν Μοναστῶν τὰ πλήθη, ὕμνοις τιμήσωμεν.

Τὸ Μεγαλυνάριον τοῦ Ἁγίου τοῦ Ναοῦ.

Εἶτα·

Πᾶσαι τῶν ἀγγέλων αἱ στρατιαί, Πρόδρομε Κυρίου, Ἀποστόλων ἡ δωδεκάς, οἱ Ἅγιοι Πάντες, μετὰ τῆς Θεοτόκου, ποιήσατε πρεσβεΐαν εἰς τὸ σωθῆναι ἡμᾶς.

Εἶτα τὸ Τρισάγιον. Παναγία Τριάς. Πάτερ ἡμῶν. Ὅτι σοῦ ἐστιν.

Καὶ τὰ τροπάρια ταῦτα.

Ἦχος πλ. β'.

Ἐλέησον ἡμᾶς, Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς· πάσης γὰρ ἀπολογίας ἀποροῦντες, ταύτην σοι τὴν ἱκεσίαν, ὡς Δεσπότη οἱ ἁμαρτωλοὶ προσφέρομεν· ἐλέησον ἡμᾶς.

Δόξα Πατρί...

Κύριε, ἐλέησον ἡμᾶς, ἐπὶ σοὶ γὰρ πεποίθαμεν· μὴ ὀργισθῆς ἡμῖν σφόδρα, μηδὲ μνησθῆς τῶν ἀνομιῶν ἡμῶν· ἀλλ' ἐπίβλεψον καὶ νῦν, ὡς εὐσπλαγχνος, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς ἐκ τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν· σὺ γὰρ εἶ Θεὸς ἡμῶν καὶ ἡμεῖς λαὸς σου· πάντες ἔργα χειρῶν σου καὶ τὸ ὄνομά σου ἐπικεκλήμεθα.

Καὶ νῦν...

Τῆς εὐσπλαγχνίας τὴν πύλην ἀνοιξον ἡμῖν, εὐλογημένη Θεοτόκε· ἐλπίζοντες εἰς σὲ μὴ ἀστοχῆσωμεν· ῥυσθείημεν διὰ σοῦ τῶν περιστάσεων· σὺ γὰρ εἶ ἡ σωτηρία τοῦ γένους τῶν Χριστιανῶν.

Ἡ συνήθης ἐκτενὴς ὑπὸ τοῦ Ἱερέως·
καὶ Ἀπόλυσις, μεθ' ἣν φάλλονται τὰ ἐπόμενα Τροπάρια.

Ἦχος β' . Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου σε.

Πάντας τοὺς προστρέχοντας πιστῶς, τῇ σῆ κραταιᾷ προστασίᾳ, τὴν Εἰκόνα σου, χάριν τε καὶ ἔλεος, ἡμῖν πηγάζουσαν, μετὰ φόβου καὶ πίστεως, Ἄγνη προσκυνοῦντας, σῶζε Πορταίτισσα, πάσης στενώσεως πάσης προσβολῆς ἐναντίας καὶ ὀδυνηρῶν συμπτωμάτων, καὶ τῶν ἐν βίῳ περιστάσεων.

Ἦχος πλ. δ'.

Δέσποινα πρόσδεξαι τὰς δεήσεις τῶν δούλων σου, καὶ λύτρωσαι ἡμᾶς, ἀπὸ πάσης ἀνάγκης καὶ θλίψεως.

Ἦχος β'.

Τὴν πᾶσαν ἐλπίδα μου εἰς σὲ ἀνατίθηνι, Μῆτερ τοῦ Θεοῦ, φύλαξόν με ὑπὸ τὴν σκέπην Σου.

Ἀπολυτίκιον

Ἦχος α' . Τῆς ἐρήμου πολίτης,

Τῶν μοναστῶν ἢ πληθὺς δεῦτε τοῦ Ἄθω, ἀνευφημήσωμεν πιστῶς ἐν θείοις ὕμνοις, τὴν Πανάχαρτον Παρθένον καὶ Θεοτόκον, Ἰβήρων τῆς σεβασμίας θείας Μονῆς τὴν μόνην κηδεμονίαν καὶ θυρωρόν, καὶ τοῦ Ὄρους τὴν Ἐφορον, ἀναβοῶντες ἐκτενῶς, χριστιανῶν τὸ στήριγμα, Χαῖρε Κόρη Μητρόθεε.